

Arrest

nr. 75 803 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2010 en 25 januari 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd. Hij verduidelijkt wat onder buitengewone omstandigheden dient te worden verstaan en hij verwijst hiervoor onder meer naar de toelichting van de instructie van 19 juli 2009. Hij benadrukt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn. Verder stelt hij dat wat de buitengewone omstandigheden betreft hij klaar en duidelijk artikel 8 van het EVRM heeft ingeroepen, welke onder meer het recht op een familie- en gezinsleven beschermt. Zo riep hij in dat hij een feitelijk gezin vormt met mevrouw D.A, met legaal verblijf in België. Tevens riep hij ook in de ouder te zijn van een minderjarig kind dat een EU-burger is en waarmee hij samen met mevrouw D.A. een reëel effectief gezin vormt. Tot slot stelt hij dat de verwerende partij niet is nagegaan of het voor betrokkenen zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis, van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen dat hij zijn aanvraag niet vanuit India kan doen omdat zijn leven aldaar in gevaar is. Verzoeker verduidelijkte dat het niet is omdat iemand geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling, hij zonder gevaar voor het eigen leven naar zijn eigen land zou kunnen keren.

In de bestreden beslissing wordt daar als volgt op geantwoord:

“Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar India, gezien zijn leven aldaar in gevaar is. Echter hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar India gezien zijn leven er gevaar loopt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De verwerende partij heeft aldus alle ingeroepen buitengewone omstandigheden onderzocht en beantwoord. Verzoeker brengt geen enkel argument aan ter weerlegging van deze motivering en toont bijgevolg geenszins de kennelijke onredelijkheid aan van deze motieven. Aldus heeft de verwerende partij, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op een kennelijk redelijke wijze vastgesteld dat verzoeker geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, welke kunnen rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Waar verzoeker argumenteert dat hij in zijn aanvraag heeft aangehaald dat hij een feitelijk gezin vormt met mevr. D.A. en dat de nauwe banden die hij heeft met mevr. D.A. een vreemdeling met legaal verblijf in België, aanvaard moet worden als buitengewone omstandigheid, alsook dat hij de ouder is van een minderjarig kind dat een EU-burger is, waarmee hij samen met mevr. D.A. een reëel effectief gezin vormt, merkt de Raad op dat verzoeker deze argumenten heeft aangehaald als argumenten ten gronde. De bestreden beslissing heeft echter enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus diende de verwerende partij de argumenten die verzoeker ten gronde heeft ingeroepen, in deze fase van de procedure niet te onderzoeken. Het hele betoog van verzoeker waarbij hij laat uitschijnen dat deze argumenten werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden is gebaseerd op een foutieve feitenvinding en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker stelt dat dergelijk standpunt in strijd is met de instructie van 19 juli 2009 en met het *vademecum* omdat nu net dit precieze geval daar als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard, wijst de Raad er op dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft vernietigd. In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Door dit in de bestreden instructie te doen, werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie werd vernietigd aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De Raad van State oordeelde dat de bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de instructie en het *vademecum* dat de instructie verduidelijkt buiten beschouwing te worden gelaten. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de vernietigde instructie en het *vademecum*.

In zoverre verzoeker stelt dat het niet aanvaarden van zijn gezinssituatie als buitengewone omstandigheid een schending uitmaakt van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of de verplichting van verzoeker om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst een schending met zich zou meebrengen van het gezinsleven. Wat betreft de relatie met mevr. D.A. betwist de verwerende partij niet dat er een feitelijk gezin is, doch is ze van oordeel dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet van dien aard is dat er sprake is van een schending van het gezinsleven en wat de ouder-minderjarig kind relatie betreft, geeft de verwerende partij aan dat verzoeker geen enkel bewijs van deze relatie heeft aangebracht en dat deze relatie derhalve niet bewezen is en aldus niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker geeft aan dat hij het niet eens is met deze beoordeling, doch brengt geen enkel concreet argument aan ter weerlegging van de voormelde motivering. Door louter de argumenten met betrekking tot de gegrondheid uit zijn aanvraag te herhalen, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing behept is met een onwettigheid. De Raad wijst er op dat inzake immigratie, het EHRM er in zijn rechtspraak bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, *Mokrani v. Frankrijk*, 15 juli 2003, § 23; EHRM, *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, § 74; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de

keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, 12 oktober 2006, § 81; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43; EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Zoals de verwerende partij in haar motivering van de bestreden beslissing aangeeft, houdt het feit dat verzoeker zijn aanvraag dient in te dienen in zijn land van herkomst, slechts een tijdelijke scheiding in. Verzoeker weerlegt dit argument niet. De bestreden beslissing houdt hoe dan ook geen absoluut verbod in om het grondgebied van het Rijk opnieuw te betreden. Het staat verzoeker vrij om zich voor de duur van zijn tijdelijk vertrek uit het Rijk te laten bijstaan door zijn vriendin met wie hij een feitelijk gezin vormt. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Wat de relatie ouder-minderjarig kind betreft, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar ze stelt dat verzoeker geen enkel bewijsstuk heeft aangebracht ter staving van deze relatie. Ook hier toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker nog verder argumenteert dat de verwerende partij ook nog andere aspecten in rekening had dienen te nemen zoals de onmogelijkheid om een gezinsleven te leiden in zijn land van herkomst, de onderlinge betrokkenheid, de zorg, enz. wijst de Raad er op dat dit elementen zijn welke kunnen worden meegenomen in de feitelijke beoordeling of er sprake is van een schending van het gezinsleven, doch zulks betekent niet dat al deze elementen noodzakelijkerwijze in elk geval dienen te worden in aanmerking genomen. Het kan zoals *in casu* dat er andere elementen zijn die reeds voldoende aantonen dat er geen sprake is van een schending van het gezinsleven. In de onderhavige zaak heeft de verwerende partij geoordeeld dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat, hetgeen geenszins wordt betwist door verzoeker en aldus diende *in casu* niet te worden nagegaan of verzoeker een gezinsleven kan leiden in zijn land van herkomst. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat het aan verzoeker toekomt om alle gegevens aan te brengen die dienstig zijn om aan te tonen dat een tijdelijke verwijdering een schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beperkt tot de argumentatie dat hij in het huwelijk wenst te treden met mevr. D.A. Hij heeft bovendien aangegeven dat hij enkel een machtiging wou tot het huwelijk voltrokken zou zijn. Van een onmogelijkheid om gezinsleven uit te oefenen in zijn land van herkomst heeft verzoeker niet gesproken. Ook in zijn verzoekschrift toont hij deze onmogelijkheid niet aan. Hij beperkt zich tot een theoretisch betoog. Bovendien dient te worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht omvat. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU